

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Rezina (jud: L. Tetiu)

Instanța de Apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: N. Budăi, I. Muruianu, I. Secrieru)

ÎNCHEIERE

19 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cegodar Valentina, persoană interesată Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la constatarea faptului cu valoare juridică,

împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila și s-a menținut hotărârea din 04 iulie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina,

c o n s t a t ă :

La 22 mai 2019, Cegodar Valentina a depus cerere cu privire la constatarea faptului cu valoare juridică, persoană interesată Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice” (f.d.3).

În motivarea acțiunii, Cegodar Valentina a invocat că s-a născut la data de XXXX în satul XXXXX.

A susținut că părinții săi au fost: tatăl XXXXX și mama XXXXX.

A afirmat că pentru perfectarea documentelor pentru copii ei, s-a adresat la Oficiul Stării Civile or. Rezina cu solicitarea să i se elibereze duplicatul certificatului de naștere al său și certificatului de deces al mamei sale.

A precizat că s-au constatat date incorecte în actul de naștere al său, mama XXXXX fiind indicată XXXXX, la fel și în certificatul de deces al ultimei este indicat numele XXXXX.

A menționat că în legătură cu aceasta, Oficiul Stării Civile or. Rezina a refuzat să-i elibereze actele solicitate.

Întemeindu-și cererea pe prevederile art. 281 alin.(2) lit. n) și art. 282 Cod de procedură civilă, Cegodar Valentina a solicitat constatarea faptului admiterii erorilor în înregistrarea actului de naștere nr.XXXXX, Primăria Chipeșca, raionul Râspopeni–XXXXX – prenumele mamei din ”XXXXX” în ”XXXXX” și în actul de

deces nr. XXXXX, Primăria Chipeșca, raionul Râspopeni – XXXXX – prenumele din "XXXXX" în "XXXXX", data nașterii din "XXXXX" în "XXXXX".

Prin hotărârea din 04 iulie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, cererea înaintată de Cegodar Valentina s-a respins ca neîntemeiată (f.d.35; 38-41).

La 09 iulie 2019 și la 08 octombrie 2019, Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila a depus apel împotriva hotărârii 04 iulie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, solicitând admiterea apelului și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila și s-a menținut hotărârea din 04 iulie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina.

La adoptarea soluției sale instanța de apel a invocat că din probele administrate în cauză, se atestă prenume diferit și date de naștere diferite, or: în extrasul din actul de naștere nr. XXXXX întocmit de parohia Chipeșca, județul Orhei la data de 11 iulie 1915 pe numele XXXXX, se atestă că prenumele este Elena, avându-i ca părinți pe XXXXX și XXXXX, anul nașterii XXXXX; în extrasul din actul de căsătorie nr. XXXXX, pe numele lui XXXXX și XXXXX eliberat de Primăria Râspopeni, județul Orhei, la fel prenumele este XXXXX și data nașterii XXXXX; în actul de naștere întocmit pe numele petiționarei sub nr. XXXXX de Primăria Chipeșca, raionul Râspopeni, mama acesteia este indicată XXXXX; în actul de deces nr. XXXXX întocmit pe numele XXXXX de Primăria Chipeșca, județul Orhei, titularul acestuia poartă prenumele de XXXXX, însă fără a fi indicat patronimicul și cu data nașterii XXXXX- total diferită decât cea indicată în actul de naștere și în actul de căsătorie.

Prin urmare, rezultă că prenumele persoanei vizate este diferit și nu poate fi aliniat ca fiind unul și același - XXXXX și XXXXX și că data nașterii, luna și anul diferă, în actul de naștere și căsătorie figurează XXXXX, născută la XXXXX, în actul de deces pe numele XXXXX și în actul de naștere al petiționarei este indicat anul nașterii XXXXX, ceea ce presupune persoane diferite.

Instanța de apel a menționat că prima instanță corect a ajuns la concluzia netemeiniciei cererii, întrucât, din materialul probator administrat în cauză nu rezultă că XXXXX, născută la XXXXX și XXXXX, născută la XXXXX este una și aceeași persoană.

Instanța de apel a relatat că nu reține ca probă extrasul din registrul de evidență a gospodăriilor populației 1947-1949, prezentat de petiționară, or, conform acestuia, anul nașterii XXXXX, este indicat 1918 și nu confirmă circumstanțele indicate de petiționară în cererea depusă.

La 1 decembrie 2019, Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii înaintată de Cegodar Valentina.

Ca temei de drept a invocat prevederile art. 432, alin.(2) lit. a, b, c, d) din Codul de procedură civilă care statuează că, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează

că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 31 octombrie 2019.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cererea de recurs împotriva deciziei instanței de apel a fost declarată la 1 decembrie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 09 ianuarie 2020 instanța de recurs a comunicat intimaților recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f. d.105), iar potrivit avizelor de recepție recursul a fost recepționat de către IP „Agenția Servicii Publice” și Direcția Generală Stare Civilă IP „Agenția Servicii Publice” la 13 ianuarie 2020 (f.d.106-107).

Până la data examinării recursului, referință asupra recursului intimații nu au depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură

civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Cegodar Valentina, reprezentată de avocatul Bîrcă Ludmila.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru